

AHMET ATEŞ RUHLAR EVİ

hayalci hücre: #87 ateş kitaplığı #6 | ruhlar evi | ahmet ateş ©2026 hayalci hücre | bu kitabın türkçe yayın hakları ahmet ateş ve hayalci hücre yayın'a aittir. | yayına hazırlayan: alişan şahin | kapak tasarımı-dizgi: nail düNDAR | baskı-cilt: repar tasarım matbaa, yenibosna merkez mh. cemal ulusoy cd. no: 43 bahçelievler/istanbul (sertifika no: 40675) | 1. baskı 2026 / istanbul | isbn no: 978-625-6597-82-2 | sertifika no: 73832 | hayalci hücre yayın lema yayıncılık basım dağıtım kırtasiye ticaret limited şirketi sinanoba mahallesi aktay caddesi A3-27 blok no: 6a iç kapı no: 6 büyükçekmece / istanbul | <https://hayalcihucure.com>

İÇİNDEKİLER

~
RUHLAR EVİ

9

DOMMAJER CAFE
ORKESTRASINDA
BİR BEKTASCHI

51

ÖYKÜNMELER

75
~

≈

Ruhlar Evi

ÖYKÜLER, ÖYKÜNMELER

(Bu kitaptaki ilk öykü muktedirlerle onların egemenliğinde yaşamak istemeyen tarihin farklı dönemlerinde başkaldıran bireylerin yan yana ve aynı zaman içindeki fantastik eylemleri üzerinedir. Öykünün kurgusu bilinen geçmişle bugünün sorunlarının bir zincir oluşturduğunu göstermektedir. Celaleddin'den Karamanlı Memed'e, Muhlis Baba'dan Bektaş Baba'ya, Mahir'den Deniz'e kişiler gündelik hayatın içinde birer "kahraman, aziz, bilge" olmayıp zamanlarının duyarlı ve sorumlu insanlarıdır.

İkinci öykü özgür kişilikli genç bir kadının dönemin moda değerlerine, anlayışlarına, kurallarına boş verip Viyana'ya müzik eğitime gidişinin öyküsüdür. Dünya hep küçüktür. Sınırlar, kurallar, uluslar ise egemenlerin uydurduğu birer hayaldir.

Öykünmelerde Alevilik tartışmalarının bir yerindeki günlük bir gazetenin insanların hayalleri, umutları, ilişkileri yer alır. Çevre, etni, din, kültür gibi başlıkların 2005-2006 Türkiye'sinde bir kasabada nasıl şekillenip insanların zihninde yer ettiği üzerine yerel ve güncel öykümsü makalelerdir.

Son öykünme ise, unvanı olmayan bir yazarın önemli bir çalışmasının, Pir Sultan Abdal'ın tanıtımının yer yer eleştirisidir. Bu öykünmede bir edebiyat, tarih, din eleştirisi özgürlük odaklı ele alınmaktadır.)

≈

RUHLAR EVİ

1

Salonda oturuyorlardı. Celal her zaman üçlü koltuğun sağ ucuna oturup koltuğun ortasına ve soluna tespihler, defterler, kalemler koyardı. Bu eve ilk gelişimde tabii ki salonda başka bir düzen vardı. Öğrendiğime göre Celal hayatında yani düşüncelerinde, duygularında, ilişkilerinde olan değişikliklere göre evde de değişiklikler yapardı. Diyelim ki sevilen yeni bir tanış hep yeni bir düzeni beraberinde getirirdi bu eve. Evin bütün bölümlerini bildiğimi, gördüğümü iddia edemem. Çünkü Celal'in hoşlanmadığı birinci şey evin diğer bölümlerine birinin girme teşebbüsü olurdu. Ne de olsa Celal de koyu bir Hanefi idi. Böyle bir durum yanlışlıkla ortaya çıksa bile yaşlı adam asla affetmez, villa yavrusu evin girişindeki güvenlik kordonundan asla geçemezsiniz bir daha. Sizin asla hiçbir şeyden haberiniz olmazdı. Neden geri çevrildiniz, niçin kara ziyaretçiler listesine alındınız.

Tabii başlangıçta evdeki bu sır dolu düzen, bu işleyiş mükemmelliği beni çok etkilemişti. Celal'in göksel gücünün bir temsili, bir simgesi gelmişti bu düzen bana. Celalle ruhsal temasım İmam Adnan'a devam ettiğim günlerde işittiğim kafe dedikodularıyla kurulmuştu. Meraktan patlayacak bir duruma gelmiştim. Kimdi, nasıldı, niçindi, niceydi bu adam? Daha onu görmeden hakkında işittiklerimle onun müridi olmuştum. O benim nazarımda iki dünyanın da egemeniydi. Bu kargaşa günlerinde evini herkese, her düşünceden insana yoksula varsıla açışı, dünyalık hiçbir şeyden çekinmemesi, dünyaya ait hiçbir şeye zerre değer vermeyişi, ilmi, batını ve zahiriyle Celal öteki dünyaya aitti; ama bu dünyada yaşıyordu. Bundan da zerre şikayetçi değildi hakkındaki anlatılarda. Celal bir evrendi; alemlere ait can kuşunu kafese koymuş, kafesi her türlü tehlikeden koruyan yedi başlı bir evren.

Benim bu eve ilk girişimi düşününce yazgıya bir kere daha inandım. Safça herkesin buraya elini kolunu sallaya sallaya

girdiğine inandığım günlerde, İmam'da sabah sabah iki bira yuvarlayınca hesabı ödeyip kalktım. Ayaklarım beni bilmediğim, asla geçmediğim sokaklardan kaldırımlardan geçirerek villanın doğu kapısına getirmişti. Kapıdaki korumayı fark edince işlerin o kadar da “gel gel kim olursancı” olmadığı kafama dank etti. Bozuntuya vermeden, başımı sağa sola çevirmeden sanki her gün buraya gelen biri gibi ilerledim. Korumayı geçtiğim ilk birkaç adımda kendimle gurur duymaya başlamışken sanki gökten koç iriliğinde iki köpek, biri beyaz, biri siyah peydah oldu. Villanın kapısına on on beş adımlık mesafede, en kötüsü de geçeceğim yönü dikine keserek birbirlerini yiyeceklermiş gibi öne fırladılar. Kinle, şiddetle, öfkeyle dolu kudurmuş köpek hamleleri. Ejderler birbirlerine doğru uzun zincirlerini hızla sürükleyerek hamle yaptılar. Aralarında iki üç adımlık mesafe kalınca arka ayaklarının üzerlerinde havaya kalkarak vahşice boğuk seslerle birbirlerine saldırmaya çalıştılar. Güçleri zincirlerle engellendikçe onların sağa sola savrulmaları, tasmalarının boyunlarını sıkarak boğuklaştırdığı canavar sesleri... Ben mi, korumaya doğru beni korusun diye kıpırdayamadım bile.

Aradan bir hayli zaman geçmişti. Taksim anababa günüydü yine. Siren sesleri, kurşun sesleri, patlamalar, polis araçlarından, panzerlerden anonslar. İmam'daki mekanda herkes içeri doluştu. Hiçbir şey olmuyor gibiydi hiçbir yerde. Biz içerideydik; sanki bir sağanağa yakalanmış da bardaklarımızı kadehlerimizi telaşla kapıp içeri doluşmuştuk. Kısa bir süre sonra masama benden izin istemeden iki kişi çöktü. İkisinin de o dünyadan geldikleri terli yüzlerinin dehşet izlerinin gölgeleriyle dolu olmasından besbelliydi. Sonradan öğrendiğim adı Memet olan masanın üzerindeki sigara paketimden uzanıp bir sigara aldı. Yaktı. Bir nefes çekti; sigarayı daha iyi görebileceği bir mesafeye uzatıp onu sağa sola çevirerek inceledi. Bir şey anlamamış gibi iki nefes daha çekti. Teklifsizliği, cüreti, utanmazlığı, doğallığı beni kızdırması gerekirken nedense bundan hoşlandım. Biraz sonra garsonun iki kadeh buzlu

limonlu votkayla gelmesine uyandım. Bunlar sıradan iki kişi, biri orta yaşlı biri yaşlılığın cümle kapısında inatla dikilen sıradan iki kişi değildiler. Yaşlısı sağ elinin küçükparmağından bileğine kadar uzanan bir ezik morluğuna bir süs dövmesini inceler gibi baktı. Genç olanı, “baba fena düştün dilerim bir şey yoktur;” dedi. Baba mı? Adam peçeteyi kıvrırarak votka kadehine daldırdı. Islak peçeteyi morluğun üzerinde özensizce dolaştırarak iki eliyle yuvarlayıp bir bilye yapıp küllüğe bıraktı. Kadehini bir dikişte yarıladıktan sonra hafifçe bir “ohh!” sesi çıkardı. Adının Memet olduğunu öğrendiğim genç olanı garsonlardan birine elini havaya kaldırarak bir işaret yaptı. Biraz sonra iki kadeh daha geldi; yanında bir tabak vişne. Ve İşhak Baba ve Bey Memet ve şimdilik bir sıfat taşımayan, kimse vermediği için taşıyamayan ben Orhan arkadaş olduk. Hem de hiçbir şeyin adını koymadan, hiçbir durumu dillendirmeden sadece benim adlandırdığım bir arkadaşlık. Demek ki Ruhlar Evi’ne girmek kaderimde varmış; ben de girdim. Vesile İmam Adnan’da ayağıma değil masama geldi. İşareti masanın üzerinde olanca çekiciliğiyle paketinde durduğu gibi durmayan deve işaretsiz bir paketin içinden alınmış bir sigara.

Birkaç kadehten sonra baba olanı huysuz bir at gibi kıpırdanmaya başladı. Hatta o kadar atıydı ki hareketleri, burnundan ikide bir tutulmuş burnunu açmak için mayıs bombası gibi patlatarak soluk çıkarıyordu. O an peydah olup yüzünde açılan kitabın ilk sayfasının ilk cümlesinde tek kelimelik sıkıldım cümlesi okunabiliyordu. Bu sayfayı benden önce okuyan Memet, “baba vakit erişti mi;” dedi. Baba yerinden kaleşnikof namlusundan fırlar gibi fırladı. Sadece hedefte dikili görebildim onu; etrafa bir bakındı ve yürüdü. Bu yaşta bu çeviklik ondan ve dünyanın düzeninden, kanunlarından, teamüllerinden beklenilmez bir şeydi. Bey de yerinden atıldı. Ne yapacaktım; beyin peşine takıldım. Masada sigarayı ve sevgilimin geçen doğum günümde hediye ettiği made in USA çakmağı unutarak. Büyülenmiş miydim? Hesabı bile unutarak

kalkmıştım. Gerçi masada kalmayı seçen çakmağın, beyin orijinal mi diye sorup incelediği çakmağın Çukurcuma'daki second hand değeri bile bizim masanın birkaç hesabını peşin peşin ödemiş sayılırdı.

Baba önde Karadeniz'den esip Cihangir sırtlarına vuran deli poyraz gibi yelli yelli gidiyordu. Bey ona sağ arkasında bir boy kadar yaklaşmayı başarak gidişimizi force ediyordu. Baba tınmıyordu bile. Deposunu doldurmuştu nasıl olsa.Olan bana oluyordu. Hıdırellez'e yaklaştığımız şu günlerde hava da olabileceğinden üç dört derece kadar daha sıcaktı. En uzun bacakların sahibi ben onlardan birkaç boy arkada yürümeyi aşan koşmaya benzeyen adımlarla yeliktiriyordum. Ciğerlerime giden havayı kesen bir şeylerin farkına varır varmaz başka bir şeyin de farkına eriştim. İşe bak, safdirik günlerimin o travmatik denemesine bilinçdışı yönelişimde geçtiğimiz sokaklardan geçiyorduk. Tek farkına varamadığım şey, aynı yerlere basıp basmadığımdı.

En bildik yere birkaç adım kala bacaklarıma kramp girer gibi oldu. Koşumun bitmeye birkaç adım kala kesileceği midemde başlayan kasılmalardan belliydi. Allah'tan bey geriye dönüp bana başıyla gelmemi işaret etti. Sevindirik olup koşarak beyin önüne kadar fırladım. Billahi aynı koruma ordaydı. Sol elimi uzatıp delikanlının sağ yanağından bir makas aldım.Villanın önünde ak ve kara ejderhalar kesinlikle yoktu. Sanki Tanrının inayetiyle ya da dünyevi bir deyişle anlatmaya çalışırsam villanın cümlekapısı kendiliğinden açıldı. Babanın rüzgarı açık kapıda babaya, beye, bana kılavuzluk ediyordu.

2

Salonda oturuyorlardı. Villanın kapısında ejderleri görmeden nereye gideceğimi, nasıl karşılanacağımı düşünmeden içeri girip sağa sola sapmadan salona girip yerime oturdum. Minderim her zamanki gibi salonun giriş kapısının solundaki du-

varın önünde atlas yüzölü yastıkla sohbetleydi. Eskinin müridi, yeninin sempatzanı törenini çoktan geçmiştım. Yastık ve minderı, bunlardan önemlisi salona girişı ve orda eşığın sağında bir yeri hak etmiştım. Minderim gibi birçok minder ve yastık belki de kapının tam karşısında kurulu üçlü koltuğa aşığıdan yukarıya bakarak sanki o hiç yokmuş gibi davranarak hışırtılı, serin bir sohbetleydiler. Yerde uzalı iki parça Türkmen kilimi tabanı kaplamış, üzerindeki bezeklerin aralarındaki savaşa tanıklık ediyordu. Sayıları, silahları, savaşçıları denk olmayan iki güç. Doğrusu belki de yeneni yenileni olmayan iki gücün çarpışmaları. Her şey bir semboller demeti miydi? Düğümleri atan incecik parmakların imgelerinden ibaret bezekler. Ortadaki kalabalık savaşçılara her yönden saldıran, kaçan kovalayan, geri dönüp saldıran desenler desenler. Belki de ben kulağıma zaman zaman gelen konuşmalar, tartışmalar, gülüşmelerden kilimlerin üzerindeki çizgileri, yuvarlakları, dörtgenleri, üçgenleri hasılı herbir bezeğı bir şeye benzetiyordum. Mesela kilimlerin göbeğinde perspektiften kesinlikle yoksun bir atlı figürü vardı. Elindeki kılıç çatal uçluydu ve her bakışta bana uzayıp kısalıyor gibi geliyordu. Ama belli olan bir şey de imgenin ya da imgelerin hükmettiğı ince parmaklar merkeze saldırmış kılıksız, donları birbirine uymayan allı kızılı figürleri bir başka sevecenlikle düğümlemişlerdi. Bu besbelliydi.

Celal yerine otururken solunda boş kalan yerleri düzenledi. İshak Baba'nın yüzü baba salonun güney duvarına sağına verdiğı için bana dönüktü. Ama onun karşısında bana, dolayısıyla kapı tarafına sırtını dönerek oturmuş Memet Bey'in kurduğı bağdaş vardı. Öyle bir oturuş ki bedeninin belden yukarısı bir çöküyor, bir yükseliyor, bazen de Pisa Kulesi gibi yana yatıyordu. Bu dalgalanma babanın yüzünü benden gizliyordu. Onların fısıldaşmalarına anlam yakıştıracağım bir anda görünmez perde Memet'in sırtı zihnimle benim arama görünerek iniyordu. Kaçak kaçak bakmalıydım onlara. Bellisiz bellisiz dinlemeliydim. Onları merakla izlediğimi, meraklı ve

hayran bakışlarımı kendisinden bir an ayırdığımı dalgın görünen ama hiç de öyle olmayan Celal'den, Ulu Celal'den saklamalıydım. Yoksa şimşekleri çakıp yıldırım gibi inerti üstüne. Bu eve tek onun göz kamaştırıcı parlak ziyası için geliyor olmalıydım. Öyle görünmeliydim. Çünkü Ulu Celal bir celallenirse bilmem beni bu eve sokabilmeye İshak'ın dünyevi güçleri, Memet'in sorun çözücü pragması yeter miydi?

İtiraf ediyorum Celal'in cazibesi artık en çekici değildi bana. Merakım, beni çocukluğumdan beri kırım kırım kıvrandıran merakım İshak, Memet, şu anda onlardan biraz ötede Celal'in koltuğuna yakın, sırtları güney duvarına dayalı, bir bacakları uzalı, diğeri dizden kırılarak dikleştirilmiş bir duruşta sakince oturan henüz isimlerini bilmediğim biri belki babadan da yaşlı, diğeri otuzuna basmamış görünen kişilere yönelmişti. Ruh gibiydiler. Kimbilir ne hikayelerin sahibiydiler. Ama bakmak yasaktı, dinlemek yasak. Tek özgürlük Celal'i yer yutar gibi izleyebilmektir. Aksi halde bakışlarınızın, işitişlerinizin, koklayışlarınızın kısacası bedeninizin ve ruhunuzun ne marifeti varsa onların gayricelale yönelmesinin gazabını siz hiçbir şey fark etmeden çekersiniz. Kovulmak ve bir daha asla bu eve kabul edilmemek. Böylelerini kapıdaki asgari ücretle çalıştırılan ve asıl ücretleri Celal'in güvenlikçileri olmak olan kişi ya da kişiler umursayıp bir ret cümlecisiyle bile karşılamazdı. Cesaretiniz varsa giriş kapısına kadar yürüyebilirdiniz. Ama birkaç adım kala uzaktan kumandalı sağ ve sol kapaklar açılıp ak ve kara ejderler size gereken cevabı dolaylı olarak verirlerdi. Onlar da sizi önemsemez bir tavırla sadece kendi kavgalarına kinlenmiş yoğunlaşmış olurlardı kesinlikle.

İçeriye bir ruh gibi daldı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Doğruca koltuğa yöneldi. Şimdi cıngar çıkacak, belki de hepimiz, en başta da ben kovulacağım diye endişelere gark olmuşken, Celal ayağa kalktı. Fransızca bir şarkının sözlerini yarı ezgili yarı ezgisiz okumaya başladı. Adam koltuğa yaklaştı ayakta bekleyen Celal'le yıllardır görüşmemiş gibi ku-

caklaştılar. Celal heceleri uzatarak sesinin en güzel tonlarını havaya kuş uçuran bir sihirbaz gibi uçurarak sağ köşeye konuğunun sağ elini bırakmadan oturttu. Kimdi bu adam? Celal'in kafesteki kuşunu Fransızca şakıtan, Celal'in üzerindeki ipekten olduğu besbelli bornoza benzeyen giysisini bile hışırdatan bu adam kimdi? Yoksa İmam Adnan'ın masalarında anlatıldıkça uzayan hikayelerin, yazarları asla bilinmeyen anonim öykülerin Kara Güneş'i mi?

Fransızca bilmediğime hayatta hiçbir şeye hayıflanmadığım kadar hayıflanmıştım. Celal ikide bir başköşeye huzursuz sıkkın hatta bıkkın bıkkın oturana bir annenin çocuğuna sorduğu bir tonla bir şeyler soruyordu. Soruyordu, anlıyordum çünkü Celal'in şakrak şen sesi cümle sonlarında don lastiği gibi uzuyordu. Adam kafasını bile kıpırdatmadan bana ya da salonun kapısına, belki de sırtımı dayadığım duvara yerleştirilmiş ama çalıştığını hiç görmediğim televizyona bakıyordu. Celal şenlenedursun, kara bir taşı kıpırdatmak ne kadar mümkünse, yumuşatmak; Celal'in nağmeleri de o denli çaresiz kalacağa benziyordu.

Sonra Celal'in şakıyışları bir inleme haline döndü. Hala Türkçede aşk anlamına gelen kelimenin çeşitlemelerini seçebiliyordum Celal salonun ortasında doğudan batıya bir yö-rüngede kendi sağından soluna çemberler çizerken. Gittikçe coşkun bir sesle bir Fransız entelektüeline taş çıkartacak akıcı bir Fransızcayla olmalıydı Celal'in nağmelerinde kanatlanmış sözcükler, sözler, ikilikler, dörtlükler.

Neden bir kayıt cihazı yerleştirmemişim cebime? Ne di-yordu, ne sırları ifşa ediyor olmalıydı bu efsane? Bunu öğrenebilecek miydim? Bunu yazan, kaydeden biri var mıydı? Eğer Celal bunları koltukta duran kalın deftere, belli ki özenle ciltlenmiş o deftere, o fallusvari kalemle yazmışsa, yazacak olursa ben onları okuyabilecek miydim? Kısadan kısa zamanda şu İngilizcemi satıp Fransızca almalıyım. Gerekecekse

üste ödüllerden bina ettiğim servetimin belli bir parçasını gözden çıkararak.

İshak'ın hiç de kısıntıya gitmeden çıkardığı bir ses mi kulağıma gelmişti? Öyle ya kilimlerin desenleri, minderler, yasıklar, koltukta oturan adamın solunda ışıltılı gözleriyle Celal'i izleyen firuzeden tespih, tavan, tavanda asılı ağırlığından her an düşecekmiş gibi duran, her sese, her nağmeye cevap veren kristal saçaklı avize kısacası bu evin yedi iklim şeş cihetinde var olan, görünen görünmeyen varlıklar Celal'in coşunda batıkken İshak ki neden sesini kıssındı? Bağırsa işitecek kulak, anlayacak anlak var mıydı?

“Memet oğlum acıktım ben. Şekerim mi düştü ne, bi şeyler tedariklensen. Bu oğlanın dönüşü güneşi orda bulutlara gark olmuşken asla bitmez ya!”

Memet ayan beyan napinhan gülüyordu. Baba da gülüyordu bağdaşında yorulmuş, belki de uyuşmuş bacaklarını bir harman gibi aktarırken. Sonra salondaki güney duvarında oturanlardan genç olanı babanın konuşmasını soluk aralarına dek işitmiş gibi sağ elini sol göğsüne bastırarak eyvallahlandı. Bu işaret kuvvetli bir onay anlamına geliyordu. Genç adamın yüzüne dikkatle baktığımda o hırsın kapladığı yüzün saydam kesimlerinde hayat seveceni bir ifadenin parıltılarını yıldızlı bir gökyüzünün yıldızlara denk gelen kısımları gibi seçtim. Bilincim bunlarla uğraşırken birazdan salonda kopacak bir fırtınadan korktum. Celal'in gönül diliyle bana dikte ettirdiği yasak davranışların hepsi salondaki insanlar tarafından gösterilmeye başlanmıştı. Bunlara katılmayan, biri oturan biri üzerimizdeki sema gibi dönen iki kişiydi. Diğerleri sanki bana “hiçbir şeyden korkma. Gök bildiğini okur yer bildiğini. Su bildiğini okur ateşe ne gam!” der gibiydi.

Şaşkınlıklarına bir yenisi daha eklendi. Bir ses işittim taa buraya, salona benim kulaklarıma kadar ulaşabilen bir ses. Bir kadının doğal, kendiliğinden uçurduğu bir zevk çılgılığı. O kadar belirgindi ki, sesteki cilvenin yapmacık tınlarını bile

seçebilmişim. Celal'in dönüşleriyle başım mı dönüyordu? Elimde olmadan salondakilere baktım. Kendi dünyalarında gibiydiler. O zaman? Hayaller içinde miydim? Bu evde cinlerden başka Süleyman'ın perileri de mi vardı? Peki benim gönlüme dolan o emirler manzumesi burdakilere, en azından Memet Bey'e dikte edilmemiş miydi? Ya da? Hayır hayır! Bu Celal'in Beyoğlu'nda yazılan anonim efsanelerine zerre uymuyordu. Ama kesindi. En azından Memet benim rüyamda değil, salonun gerçekliği içinde ayağa kalkıp evin bilmediğim bir bölümüne gitmişti. Dilimi beni uyandıracak, benim hissedeceğim kadar ısırmağa başladım. Gözlerimi kapatmadan önce Memet'in yokluğuna bir daha tanıklık ettim. İşte o şirin ses seçiliyordu.

“O zaman inşallah eriştiğinde beyciğim bizi kulun karavaşın olarak bile yanına almazsın. Alsan bile gözdelelerin bizi boğdurur.”

“Kız sen ne kafırsın! Sana birinci ve tek hatunum olacaksın demedim mi? Sen sidikli soysuzların harem hikayeleriyle kafayı yemişsin kızım! Hem o hikayelerde Hürrem de var. Cariyelikten sultanlığa çıkıp şehzadeler doğuran, kanun değiştirip gelenek yaratan. Üstelik ben Türkmenim. Bozulmadık daha pirlere şükür. Türkmende iki karılının ‘tu götüne’ deyip bacağı uyuşmuş bebeler bile kendilerine eğlence çıkarırlar.”

“Billahi beyciğim sen ölmüşü bile güldürürsün.”

“Kız, Celal'in hareminde Allahını seversen kaç hatun var; bir de hele?”

“Amaaan bey! Sanki bilmiyorsun da!”

Bedenimin, zihnimin, gönlümün gözlerini beyin “erenler lokmaya buyurun!” çağrısıyla açtım. Kıpırdamadan oturdum. Salon ikisi hariç ayaklanıp beyin eşiğin sol iç kesiminde edepli bekleyişine göğüs el eyvallahı çekip çıkanlara sebep mahsunlaşmıştı. Çark dönüyordu. Gülün rayihasına

uçan arı gibi esmer adam da ayaklanıp yörüngeye dönerek girdi. Fransızca epik çağlıyordu. Epik miydi, lirik miydi, ya da epikten başlayıp lirige, oradan yeni türlere geçen dünyanın halleri gibi miydi bu deveranın ezgisi?

Memet Bey bana bakıyordu. Fark etmemişim başta. Çünkü Kara Güneş olduğundan şüphe ettiğim kişinin ayaklanıp yörüngesine çekildiği Celal'e dalmıştım.

"Gelsene!" dedi bey. "Ay güneşine kavuştu. Götlerine Macar topu atsan billahi işittiremezsin."

Bunu demesiyle kapıya yönelen beyi kaybedeceğim korkusuyla fırladım. Mutfaktaydılar. Mutfak da nasıl mutfaktı? Masa da nasıl masaydı! Memet Bey "sandalye çeksene!" dedi. Dedi ve beni kendisine sağlam bağlarla bağladı. Aslında ben ona bağlanmıştım İmam Adnan'da da haberim yokmuş. Bu evde herkesin bir ağırlığı vardı. Ama ağırca olanı sanki Memet Bey'di. Onun yapamayacağı dünyevi bir iş var mıydı? Ötekiler? Şu genç duranı hariç, ötekiler daha çok göksel işlerle uğraşüyor bu dünyada iktidarları yokmuş gibiydi. Genç olanını anlamaya yetilerim yetmiyordu. Hem gökseldi hem yersel. Bundan da çok nereye ait olacağına karar verememiş başka galaksilerden bir gezegendi sanki.

İshak'tan yaşlı duran adam sağ elinin baş ve işaretparmağı ile masanın kendinden yanını kavrayıp tutarak "bir Tanrı!" dedi. Yaşlıya bakarken ötekilerin de aynı hareketi yaptıklarını biraz geç kalarak görmenin telaşıyla ben de masayı kavradım. Adam lirik bir şiiir okumuştı. Yalvarı mıydı, dilememi, emir mi? Bu insanların yemek görgüsünden mahrum oluşumun utancı, biliyor görünme isteğinin uyanıklığı, onları, durumları izlemeye geç kalmamanın endişesi, binlerce kaygıdan süzülpüp zihnimde kalan "bir Tanrı" sözcükleriyle kaşık çatal bıçak seslerinin birbirine karışması oldu. Kaşığı kapıp ben de başladım yemeğe. Bin yıllık bir açlıkla dünyanın tadları, renkleri, kokuları, yumuşaklığı, diriliği ağızımdan kayıp mi-

deme inerken beyin beni gülümseyerek onayladığını gördüm ve bildim. Bildim ve sevindim.

3

Giriş töreninden sonraki günlerde haftada 3-4 kez eve uğrar olmuştum. Bilmem törenden önceki günlerde Celal'e arzettiğim çekten, bence hayli yüklü bir çekti, bilmem Celal'e yönelmiş ilgimin büyüklüğünden burada olup olmadığı fark edilir olmuştı. Hissettim ki, Celal benim onu ilgiyle izlememi bir ihtiyaç haline getirmişti. Gerçi Celal'in varlığı sanki izleyenlerine, onların sayısal çokluğuna, onların izleme arzularının büyüklüğüne bağlıydı. Evin kalabalık olması onun varlık nedeniydi sanki. Salondan çıkan birinin arkasından her ne kadar belli etmemeye çalışsa da bir köşede bırakılmış bebek gibi bakıyordu. Ama yine de kafam karışıktı. Madem öyleydi de neden çoğu zaman celallenip birilerini kovuyordu? Hem de ne olursan gel, diyerek ortalıkta dolaşan biri.

Celal'in çevresinde yüzlerce insan olmalıydı. Cuma akşamları yüksek yöneticilerle bilmediğim semtlerde bilmediğim salonlarda toplanıyorlardı. Kaç kere Celal'in siyah arabalarla o mekanlara götürülmek için beklendiğini görmüştüm. Ayrıca bu evde erkek ziyaretçilerin girmeleri yasak olan, villanın batı kapısından geçilen, sadece kadınların kullanabildiği salon ve odalar tıklım tıklım dolu değil miydi? Bir de Celal'in erkeklere yasakladığı ama kendisine serbest olan Celalci kadınların düzenlediği büyük toplantılardan bahsediliyordu. Yüzlerce erkek ve kadınla örülen bir ağ. Yine de benim oturduğum salondan biri desturlanıp sessizce çıksa Celal'in gözlerindeki mahzunluğu kim göremezdi ki! Bu kalabalık ilişkiler yetmiyordu ki Zekeriya Köy'de yaptırılan bir saray hikayesi Beyoğlu sokaklarına taşıyordu kafelerden. Belki de anonim hikayelerin anlatıla anlatıla sıkıcılaşmasına bizzat o öykülerin bulduğu bir çareydi bu tevatürler. Belki de her hakikatın kendini saklayıp eksik görünmesi gibi eksikti anlatılanlar. Kim bilebilir!

Salonda oturuyorduk. Altı kişiydik. Ben sadece İshak ile Memet'i tanıyordum. Diğer üçlüden ikisi önceden gördüğüm adlarını bilmediğim fakat aşinalıktan öte haklarında bazı şeyler tahmin ettiğim insanlardı. Tek başına kuzey duvarına dayalı yastıklardan birine yaslanmış acemi bir bağdaşla oturanı ilk kez görüyordum. Oturuşundan bu evin gelen gidenlerinden olduğu anlaşılıyordu. Tahmin ederim ki bu rahatlık ancak dünyanın envai zorluklarının, bunların içindeki insanın insana ilişkilerde çektiirdiklerinin çoktan üzerine çıkmış birine aitti. O ise ki ne kadar da gençti. Demek ki günlerini başka bir yoğunlukta yaşayıp derslerden dersler çıkararak yüzünün kitabını, bedeninin ve ruhunun dolu varlığından yazmıştı. Hani derler ya “şeytan tüyü” vardı anında. Bakanı bir daha baktırıyordu. Sevimli, hoş bir aydınlığın vurduğu bir yüz.

“Memet Bey, bu evin dumanlı hava sahası var mı? Yoksa oturduğum yerden telli turnalara bir selam mı çaksam?”

“Can, bana göre hava hoş. Fakat Celal gelirse bilki cema-lini bulutlandırıp ortalığı mahşere çevirir. Yak gitsin ya! Celal'in celallenmesi müritlerine söker.”

“Bey yine de ben nerde içiliyorsa oraya gitsem.”

“Mabeyne çık; tövbe; mabeyn mi kaldı desene, koridor; sağa dön. Dipte sağdaki oda. Orda istersen Fransız tütün sayısının ürünlerinden bir dizi de bulursun.”

“Eyvallah! Destur dedeler!”

Salondan çıktı. Ben gözlemlerimi nasıl anlamlandıracağıma dalmışken evin ulusu girdi salona. Başını sola yatırarak oturanları Fransız dilinde iyi günlere boğdu. Güneyde dört kişi vardı, dört kez selamladı. Selam verirken sağ eliyle cüzdan cebini, orda cüzdanı duruyor mu diye kontrol ediyor gibiydi. Koltuğa yaklaşmışken nasılsının Fransızcasını anlamadan dinledim. Ama cümleinin sonu beni uçurdu. Adımı sesledi, bir şey daha demişti, Tanrım “benim” demek değil miydi o sözcük?

Celal içeri girince fark edilmek için ayağa kalkmışım. Haydi doğrusunu söyleyeyim. Kalksam mı, kalksam mı tartışmamı bitiremediğimden, biraz da Celal'in gizemli çekiciliğiyle hesap etmeden ayağa kalkmış olmalıydım. İçimdeki gerilimi Celal gelince ayağa bile kalkmayan münafıklar oluşturuyordu. Onlara inat koltuğa doğru yürüdüm. Başımı hafifçe öne kırarak sağ elime elini istedim. Uzattı. Uzattı diyorum ya! Ben o parfüm kokan ele, yemin ederim ki benim şişesine bir servet ödeyerek sahip olduğum kokuydu, oydu bu koku, dudaklarımla bir niyaz kondurdum. Beni yanaklarımdan öpecek miydi? Öpmedi. Demek daha vakit vardı. Yerime geçtim. Geçerken de acaba 'geri vites mi taksam'ın çatışmasını yaşadım. Sonra o kadar da abartmayayım, nasıl olsa Celal benim hayatta hiçbir şeye, kendisi de dahil hiçbir şeye şurda oturanların bağlandığı kadar bağlanmayacağımı kesinlikle anlamıştır dedim. Hem dünya işlerine Celal gibi cevabı olan insanlar dünyanın ıvır zıvırına neden ölesiye bağlansınlardı ki? Hayat kısaydı. Herkesin bunu binlerce kere dillendirmesine rağmen kısalığı sanki sonsuz gibi anlamıyorlar mıydı? Bu yüzden Celal'in kumaşını seviyordum. Beğenmediğim sadece kumaşın biçimi, kesimi, dikişi, düğmesi falan filanıydı. İddia ederim ki şurda oturanların hiç birinin kumaş derdi yoktu. Onlar ne bulurlarsa sırtlarına elbise diye geçirebilecek öbeklendiler. Ama sevimli tiplerdi. Hele Memet Bey gibileri! Adamın dilenci kılığı bile asil yüzünü zerre gölgeleyemiyordu. Celal'in yedi göbeği Memet Beylerin konaklarında kalmışlardı. Memet beyin soyu sopu onları hane halkı bilmişti. Memet Bey'in bu evdeki yeri belki de o yıllardan dolayı ön sıradaydı. Belki de kafelerin, barların anonim hikayelerinde anlatılmayan bir ilişki vardı aralarında Celalle.

Celal her zaman olduğu gibi Fransızca dizeler okuyarak koltuğu düzenliyordu. İshak Celal'in, bizim, salondaki eşyaların bile işitebileceği yükseklikte bir fısıltıyla Memet'e;

“ Cümle oğlanların tahtı ayrıldı. Tespih gök oğlanın yerinin bekçisi; mavi bir ejder. Kalem güneşin. Defter de kentin

yöneticisinin yerini işaretliyor ve koruyor;” dedi. Fısıltı da ne fısıltıydı ama.

Celal duymamış gibiydi. “Amorlar” uçuruyordu yoksul ruhlarımıza. İştmiş olmalıydı. Ama iştmezdi. Hem böyle davranmanın üç bin beş yüz on iki belki daha fazla getirisi olabilirdi. Hep Tanrı’yla ya da ona kavuşabilmenin gönül tutuşturucu özlemiyle baş etmeye çalışıyor olurdu. Araya kimse giremezdi. Aşuk ile Maşukun bölünmez bütünlüğü. Koca salonda en yüksek yere o otururken, üstümüzdeki maviliğe ve kaleten tabii, diğer salon ümmeti yarım beden aşağıda oturmayı onun alçak gönlüne borçlu olurdu. Üç bin beş yüz on ikinci neden de, salon kainatın, kosmosun ya da ejderhanın bir temsiliydi. Göğün, güneşin ve de alemlere düzen veren, kaosu ilga edip düzeni bir kafu nun ile kuran adına iktidarın.

“Ama baba, sanki senin anlattıklarında bir eğrilik var. Madem koltukta üç yer bulunuyor. Oturanlardan ikisi senin deyişinde aynı olmuyor mu? Öyle ise bir yer hep boş kalmaya yazgılı;” dedi Memet Bey. Uyandım, Süleyman’ın başcinine döndüm. Demek kendi benimim düşünceleri sandığım savlar, kanıtlamalar, geçiş betimlemeleri İshak Baba’ya aitti. Ben? Belki de yüzüm, zihnim Celal’in davranışlarına kilitli, baba ile beyin konuşmalarını kaçırmamaya dalmışken “sujet”leri karıştırmıştım. Buraya gelmeye karar verdiğim geceleri KK’ya dikkat etmeli. Eğer kadın ile kadeh aynı yerdeyse zihin izleyen günde baş ağrısı atıyla atlanıp başka alemlere sefere çıkabiliyor demek!

Bugün dağınktım. Güney duvarındaki iki tartışmayı da izleyemiyordum. Diğer ikili bayağı sinirli görünüyorlardı. Genç olanı, ak kaba bıyıklı yüzü emekli paşa gibi günlük tıraşlı olanı sıkıştırıyordu.

“Malya’daydın da nerdeydin? Seni ölü diri kim gördü? Bir de hele, kün fe kün, seni kim kimler gördü orda baba erenler?”

Tırnaklarının uzunluğu ta burdan bile belli olan ihtiyar ikide bir “bak guzum, bak pirimin armağanı,” diye dursun, yüzü yıldızlı genç, “yapma baba, yapma baba erenler. Benim işim seninle değil. Seninle değil, seninle değil;” diyordu. Sonra küsmüş gibi sırtını güney duvarının kızıl yastığına iyice bastırdı. Kuzeye, orda karanlık bir bölgeye bakar gibi daldı. Burcunu yitirmiş hangi yıldızdı?

Malya neresiydi? Ya bu evde kesin bir wireless connection vardır. Ama neden kimsede bir dizüstü yok? Vay anasına, bu da mı yasak ya! Beyoğlu’nun bütün oturma mekanlarında bu ev nasıl da özgürlüğün demonu olarak anlatılıyor. Susıgırlılığı’nın Kirmasti çayında çamurlara uzanmış bir susıgırı gibi Celal’e bakmaktan, yemeğe çağırdıklarında açıklıktan koma halinde değilsem tabii, mutfak yemek salonu kırması bir yere koşuşturmaktan ne özgürlüğü ne de demonunu gördüm burada ben!

İshak Baba hala eski tartışmaya yeni kanıtlar sıralamaktaydı. Keşke onların tartışmalarına yoğunlaşsaydım! Malka mıydı, Malsa mıydı her ne yer ise orada sıkışan arslan pençeli koca gibi ben de bilmeden damına yakalanmış bir ahu olmasaydım da onları dinleseydim.

“Bak kalın kafalı Türkmen. Sen tahtta bir kişilik boşluk olsun arzundan dolayı esasta tahttaki sıkış sıkış hali görmez oluyorsun. Mürekkep yalayıp divit hışırdatanlar gibi dersem, saniyen orda birine iki yer ayrılıyor. Anlamadın mı hala? Salisen...”

“Ya babacığım, göğün birinin vekili oturdu diyelim. Bir de şehrin beylerbeyi; iki. Aslında bunların ikisi birbirlerinin vekili iseler; iktidar gökseldir demedin mi baba? Ee e?”

“Alkızlarla yatasıca! Yatıp da tepegözlere baba olası! Celal oturdu bir. Beylerinbeylerin bey, her ne ise iki. Güneş üç. Oğul birde bu zevatin temsilleri yok mu? Oğlum avatarları yani? Ee e! Onları adamların kucağına mı koy’can! Alimallah

sen de kendine bir yer açmaya kalkarsan, Celal'in kıyametten kastettiği...”

“Ya baba biraz pasifize olmuş gibisin ya! Allah biliyor ya face book'ta Samsatlıları araya araya kendini yitirdin! Nerdeyse şurda oturan Muhlis Baba'nın anlattıklarına inan'cam!”

“Konuştuğumuz meselin o gözü dönmüş Muhlis uşağının saray hikayeleriyle ne ilgisi var Memet? Hem sanki ben onu Mısır diyarına uçurup canını kurtarmadım da kendi keyfime baktım! Allah Allah! Götünü kurtaran ben, darda kendine el veren ben. Hak ettik; laf çaksın boyuna. Ulan bu devirdeki gibi skorsky filomuz vardı da Amasya'ya kaldırmadık mı? Biz gidene dek iş işten geçmiş İlyas pir boz atıyla belki de göğün üçüncü katını aşmıştı. Allah insana dil verirken biraz da yanına akıl katsa dillenen dinlenir!”

“Kızma baba! Diyelim ki dediğince koltuk dolu. Kocaman adamsın; usun ermez değil ya! Desinler ki, gidip hiç olmazsa bir kişi oraya şöyle sıkışsa!”

“Memet Memet! Kaba Türkmen! Anla artık o koltuğu atmak için bile oraya oturmamalı insan. İş ak koyunu kara koyundan ayırmaya geldiyse, kara koyundan ırak gideceksin. Onun gibi otlamayacaksın, o misal içmeyeceksin, onun bastığı yerlere uğramayacaksın. Meleyeceksen de onun gibi melemeyeceksin!

“Ama erenler kılıcı! Beni hangi bucakta kendi halime bırakırlar daben kendimce meleyeyim! Bana tek yol kalıyor geriye. Gelmiş, geçmiş ve de gelecekte akli yetenlerin dediği gibi zoroğlu zor.”

“Ulan Memet! Deden Nur'la çok tuz ekmek paylaştık. Onun ruhu bilmem ocağınızdan bir bedene konacak mı? Adam eli boyu terk edip Çat tekkesinin yollarına düşerken acep neye ayıktıydı? Sana söyleyim palazım; beylik yaparak zamanının eğriliklerinden birini bile düzeltemeyeceğine. Bunun için kara koyundan ak koyunu ayırmanın...”

İçeri iki kişi daha geldi. Üç yöne el göğüs selamı verip fısıltıyla konuşarak kuzey duvarına yöneldiler. Aaa, biri sigara içmeye giden delikanlıydı. Yanındakine bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Dikkatim onlara kaydı. Acaba Celal geleni tanıyor muydu? Yoksa bu düz saçlı, mahcup gülüşlü gencin de Memet Bey gibi kapılar açan altın anahtarları mı vardı? Belki de benim anlamadığım gizli bir düzen vardı bu eve girişte. Eve gidince Şato'nun son kısımlarına, bir de bu açıdan bakmak lazım. Sahi kadostracılar onca zaman bekleyişten sonra Şato'ya nasıl? Ben tam bunu düşünmeye başladığım an Celal ayaklanıp dönmeye başladı. Demek otura yaza, düşüne söyleye dolmuştu; kaynamaya başlamıştı. Sesi her zamankinden daha yüksek, daha lirik geldi bana. Tam o an, beni bunu derken geçmiş olan o anda yeni gelenlerden hiç görmediğim iri yarı, birkaç günlük kirli sakallı genç alenen, herkesin, hatta Celal'in bile rahatlıkla işitebileceği bir yükseklikle, "İlan Mahir ne diyo bu ibne?" dedi. Hem de başıyla Celal'i göstererek. Mahir olanı, olmuşu olageleceği önlemek istercesine mahcup mahcup "sussss"larken onu sargısız sol kolundan aşağı çekerek düzelttiği mindere yavaşça oturttu. Yüz yüze dönmüşlerdi. Gülüşüp fısıldaşıyorlar, sağ kolu sargılı olanı "vay ibneee!" diye hayretten hayrete düşüyor, düştükçe beni de hayretler içine çekiyordu. Sesi hiç nezle grip görmemiş birinin sesiydi. İstese de alçak sesle konuşamaz bir boyun boğaz yapısı vardı. Mahirle teklifsizliği, kıkırdaşmaları onun da şöhretlerden geçip şöhreti hiç de iplemeyenlerden olduğunu gösteriyordu.

Celal'in ender gördüğüm gülüşleri ve lirik şiirleri devam ediyordu. Zannedersenem Mahir anı anında bir çeviriyle Celal'in sözlerini gözlerini Celal'den ayırmayan, onda eğlenceli bir şey bulan bir çocuk gibi saf, masum, ilgi dolu bakan karşısındaki arkadaşına aktarıyordu. Aktardıklarını duyabiliyordum; çünkü Mahir'in yüzü bana dönüktü. Sesini işitemediğim yerlerde dudak okuması yapıp aktardığı metni semantik açıdan tahmin ediyordum. İyi de bu adam nerden bilebiliyor-

du ki böyle bir şiiri başka bir dilden başka bir dile şiirleştirmeyi? İddiaya girerim ki savuruyordu. Çünkü bir şiir ikinci bir dilde ancak büyük bir şair tarafından söylenebilirdi? Ki onun erkeksi bir dünyada yetişmiş bu biraz da maçık görünen arkadaşıyla ilişkisi öyle büyük bir şair olamayacağına bir bürhandı. Şairin hele büyük bir şairin şeyleri, onların ayrımlarını, farklarını aşan bir bakışın sahibi olması gerekirdi.

Beyin fısıltıyı aşan sesine döndüm. Celal çarkına ve şiirlerine devam ederken nasıl olsa beni unutmuş olmalıydı.

“Baba Tanrı aşkına Celal folluğu boş komuşken gidip bir otur şu koltuğa, n’olur;” dedi.

“Yapma oğul, yelleme beni. Ayıp olur bu yaşta latifenin böylesi.”

“Haydi baba ya! İshaklığını bilmesem korkar sanırdım seni!”

“Tövbe, tövbe! Kanın deliliği bu olsa gerek.”

“Bak baba, sen oturmazsan ben...”

“Dur dur; tamam ben gideyim!”

İshak “la” diyecek insan değildi. Hatta “la ilahe...” demediği bile konuşuluyordu. Zındıktı, rafiziydi, hariciydi, mülhiddi; Adem’e niyazdan kaçanın kavmindendi. Ama sevdiklerine “la” diyemezdi. Onun kırıcılığı insan kıranlara karşıydı. Yerinden yekindi. Doğruca koltuğa yönelip varıp Celal’in yerine oturdu. Mahir ve arkadaşı konuşmayı duymuşlar da beyi eğlencesinde yalnız bırakmamak için onun yanına gider gibi gidip Celal’e bakan bir yarım halka oluşturdular. Celal kızacak, köpürecek ve kovacak mıydı salondakileri?

Düzenin bozulduğuna tanık olmuştum. Salonda oturma edebi bozulmuştu. Aşağıdakiler toplanıp eğlence halkası oluşturabilme cüreti gösterebiliyorlardı demek. Celal çarklarıyla göklere erişmeye çalışırken onlar gülebiliyorlardı; ona takılabiliyorlardı demek. Aşağıdakiler yiyip içtikleri belki de çoğu zaman konakladıkları ve karşılığında hiçbir şey ödeme-

dikleri bu evde, evin edep erkanına uymaya bile razı olmu-yorlardı. Bütün bunlara karşı Celal sessiz ve olanları görme-miş gibi mi davranacaktı? Yoksa bütün yenilikler büyük dü-zen yerinde kaldıkça Celal'in umurunda değil miydi? Belki de büyük düzen bidatlarla kendini ebedi kılıyordu ha! Ama bu insanlarla neydi Celal'i birleştiren şey? Neden onların yeri Celal'in katındaydı? Böyleyse neden bu toplumun yönetici elitleri Celal'e tapar gibi yapıyorlardı ya da gerçekten tapı-yorlardı? Bunu öğrenmeliydim.

Bir de ne olsun! Beyin yanına geçen kolu sargılı insan irisi genç, kalkıp Celal'in yörüngesine girip tek koluyla dönmeye başladı. Ben olanlar çığıından çıktı derken, Celal sesini daha da lirikleştirip şiirlerine, belki de tek bir şiir olan dizelerine yenilerini katıyordu. Bey ile Mahir gülüyorlardı. Bey ikide bir gülerək sağ elini sol eline vuruyordu. Bu kargaşada Muh-lis de gülmeye başlamıştı. Yanındaki yaşlı bin sene sürecek bir kırgınlıktan bir an sıyrılmaya sevinmiş gibi küçük bir gü-lüşü yüzünde taşıyordu. Muhlis mi kalktı, yoksa İshak mı onu çağırdı Muhlis yerinden kalkıp babanın soluna tespahi eliyle öte iterek oturdu. Çok kısa birbirlerine bir şeyler söylediler. Sonra kalkıp salonu terk ettiler. Evin izinli oldukları bir oda-sına mı gittiler? Evi terk edip Cihangir'den ibaret olmayan bu kentin başka sokaklarına mı daldılar bilemedim.

Canım beyin yanına ya da tek başına oturan yaşlı adamın yanına gidip oturmak istiyordu. Yapamadım. Çünkü kendi yerimi henüz sağlama almamışken iradet gösterip Celal'i kız-dırabilirdim. O zaman da kafamda birbirine giren olayların düğümü hiçbir zaman çözülemeyecekti. Bu benim için önem-liydi. Ben hayata hikaye anlatmaya gelmemiştim ama, hikaye anlatmayı seçmiştim. Bu hikayeyi de sonlandıracak sabrı gös-termeliydim.

İçeri Kara Güneş girdiğinde Celal'in bir eli yere bir eli gö-ğe bakılı kaldı. Şiir kesildi. Mahir'in "Deniz!" diyen sesi işi-tildi. Deniz oyununu bozan adama kızgın ve merakla bakı-

yordu. Güneş doğruca üçlü koltuğa gidip ortasına oturdu. Selam bile vermemiştir. Yoksa bu salon bir ya da birkaç optik gözle izleniyor muydu? Celal suçüstü yakalanmış bir kişi gibi sessizce koltuğa gidip başköşeye oturdu. Güney duvarında unutulmuş gibi kıpırdamadan oturan yaşlı adam yerinden birkaç hamlede kalkıp kapının eşiğine kadar gitti. Orada geri dönüp hafif bir baş selamıyla “eyvallah!” dedi. Kimse kimseye bir şey demiyordu, sormuyordu, açıklama yapmıyordu. Yoksa yanılan ben miydim, burdaki düzeni Celal merkezli düşleyip kurgulayarak? İçimden salondan çıkıp, çıkarken tıpkı o yaşlı gibi “eyvallah!” deyip onu izlemek geçiyordu. Böylece evin konucu göçücü ahalisinin hiç olmazsa eşkallerini görüp bilecektim. Evin zihnimde hiç somutlanmayan kısımları, koridorları, odaları; hiç olmazsa kapılarını somutlayacaktım.

“Gidiyorum.” dedi, Güneş. Celal önce bunu bir blöf, bir naz zannederek hafifçe güldü.

“Akşama gideceğim. Artık durmanın mümkünü kalmadı. Biliyorsun ki seninkiler, eve gelip gidenler dahil kimse beni istemiyor.”

Celal’in gülümsemesi yoğurtluk sütün kesilmesi gibi yüzünde dağılıp tortulandı. Ne düşünüyordu acaba? Bu kadar etkilendiğine göre şikayetin esasını biliyordu. Böyle bir düzenin çarkının dönmesini sağlayan birinci şeyin iyi işleyen bir haber alma örgütü olduğunu bilmeyen var mı!

Celal Fransızcaya sığındı. Anadili Fransızca mıydı yoksa? Sanki yalvaran ve tehdit eden tınılar taşıyordu sesi. Güneş de beni ve salonda oturanları hatırlamış ve söylediklerini başkaları anlamasın diye Fransızca konuşmaya başlamış gibiydi. Sesinde bir bıkkınlık, bir yılgınlık vardı. Olan olmuştu ve ben bir kelimecik de olsa hiçbir şeyin farkında değildim.

Bey, Deniz ve Mahir birbirlerine işaret edip ayaklandılar. Salonun dünyasından hem başka hem de onunla aynı bir dünyada yaşıyorlardı. Ben o işareti görmemiş gibi başımı aşağı

eğip dikkat kesildim. Bey önde diğerleri arkada salonu terk ettiler. Kimbilir hangi fesatlığın haritalarını çıkarmak için baş başa verip fısıldaşacaklardı? Nerde olacaktı bu kara toplantı? Baş kimdi ayak kimdi? Onları izlese miydim?

Salonda üçümüz kalmıştık. Güneşle Celal'i rahatsız etmeme gibi bir görüntü vererek kalkmanın tam zamanıydı. Tahta yönelip el istedim. Nice sonra Celal bana elinin dışıyla git der gibi bir hareket yaptı. Dönüp çıktım. Kara bulutlar göğü kaplamaya başlamıştı. Kesin çok önemli ve karanlık şeyler olacaktı. Doğruca İmam Adnan'a yöneldim. Bir kadeh tonikli buzlu cin hiç fena gelmezdi. Hele bir sigara eşliğinde günün geriliminden böylece kolayca kurtulabilirdi insan. Celal sigara içmezdi. İçenleri sevmezdi. Bu yüzden o eve ilk günkü gibi sigara götürmüyor; sigara içmek için bir yer bulma çabasına düşmüyordum böylece. Celal'in sadece bazı üst düzey yöneticilerle biraraya geldiklerinde onları yalnız bırakmamak için tütün odasına geçmek durumunda kalırsa, orada konuklar rahat etsin diye bir sigara tüttürdüğü söyleniyordu.

İçeriden gözlemleyemediğim hikayeleri, görüp de bir sona erdiremediğim hikayeleri İmam Adnan'ın dolu masalarından birinde hafif hafif demlenirken işiteceğim anonim anlatılarda en azından tutarlı bir son ile dinleyebilecektim. Bu o kadar da pahalı bir şey değildi. Her şeyin ederi keşke bu kadar küçük meblağlarda olsaydı. Orada bir masada oturup içeri giren bilgi ve enformasyon dolu flash disklerini dizüstü bilgisayarlarıyla birlikte yanlarında taşıyan entelektüellere birkaç kadeh sert içki ısmarlamaya patlardı. Çoğu ulusçuluklarını ulusal rakıyı içerek orda bile terk etmezlerdi. Hikaye anlatmak, güzel hikayeler dinlemeye, dinleyebilme yeteneğine tabiydi. Ben de buna inandığımdan Beyoğlu ışıklarının aydınlatıldığı gecede kendimi ayaklarımın götürdüğü yere doğru yürür buldum.

Sabah erken kalkıp doğruca villaya gidebilmek için evde ne kadar kurmalı nesne varsa hepsini yatmadan önce kurmuştum. Sekizde kalkıp saat dokuz olmadan orada olmalıydım.

Akşam İmam Adnan'da boş yer olmamasını bahane edip Komplo Ertuğrul'un masaya kuruldu. Nasıl olsa benim kim olduğumu çıkarmış görünecekti. Ne münasebetle yanıma oturdu diyemezdi. Samimi pozlarda yanına oturarak masadaki boş bardakları garsonlara toplatıp kendime cin tonik söyledim. Ertuğrul Abi ne istiyor ona da sor, diyerek alacağım genel haberlerin ederinin birinci taksidini ödemiştik ki, Komplo hemen lafa daldı.

“Takıldığın yerlere bu aralar biraz uğramasan, senin için iyi olabilir;” dedi.

Bana bakıp dalgınlığıma bir kahkaha patlattı. O nasıl olsa “şaklat bir beşyüzlük, diyeyim falin;” demezdi. Garsonu çağırıp iki çatal getir, dedim. Bir de sıcak soğuk ne tavsiye ediyorsan, ne taze ise getir; dedim. Komplo'ya bakıp abi istediğin özel bi şey...

“Yok yok! Sağ ol!”

Gece İmam Adnan'dan ayrıldığımda saat 1'e geliyordu. başım Komplo'nun teorilerinden mi, yoksa üst üste boşalttığım bardaklardan mı ağırlaşmıştı! Soğuk suyla bir duş alıp saatleri telefonları ayarlayıp yatmıştım. Sanki saatleri yanlış kurmuşum gibi biraz sonra saatler kendi ayarlarına göre bir iki dakika arayla, bazan da ikisi birden çalışıyordu. Kalkmalıydım. Villaya varmalıydım hemen.

Mutfağa siperlendim. Geleni de gelmeyip yiyecek içecek bir şeyler isteyenleri de görecektim. Önce evin çalışanlarından olduğunu sandığım orta yaşlı biri girdi içeri. Kocaman bir tepsiye kahvaltılık bir şeyler koyup çay kazanından 4 büyük bardak çay aldı. İstemediğim halde bana da bir bardak çay verdi. Kahvaltı istersem biraz sonra döneceğini söy-

ledi. Acaba bu tepsi kimlere gidiyordu. Ev en azından hizmetlinin ve benim dışımda 4 kişiye daha yataklık ediyordu.

Yataklık, dedim farkında olmadan; çünkü Komplo'nun genel bir durumu anlatır gibi anlattığı hikaye resmen meşru olmayan işler yapan kişilerle ilgiliydi. Anıştırdığı hikayenin mekanı ise şu an benim de içinde bulunduğum bu eve benziyordu. Komplaya ne kadar gıdıklayıcı soru sorduysam anlatıklarını zerre kadar somutlaştıramadım. Komplo'nun devirdiği kadehlere umut bağlayıp şimdi biri, bir yerde, önemli bir yönetici, bir subay gibi lafların yere ayak basıp bir dona gireceğini boşa bekledim.

Biraz sonra cin gibi bir kadın daldı mutfığa. Bana baktı ve güldü. Günaydın Orhan Bey, dedi. Giyimi hizmetlilerin giydiği cinsten ve tarzdan değildi. Tamam ev kıyafetiydi; etekten bluza kadar rahat kıyafetlerdi. Ama bu kıyafetlerle bir kadın rahatça dışarı da çıkabilirdi. Çıksa kimsenin yadsıyacağı şeyler değildi. Hatta hoş, rahat, giyenin üstünde ona ne fazla ne eksik kalan giysilerdi. Eğdiğim başımı kaldırmadan ayaklarına doğru baktım. Ayakkabılar kesinlikle en azından Teşfikiye, Nişantaşı tarafından alınmıştı. Çay ister misiniz, dedi. Hay Allah, kahvaltı yaptınız mı siz, diye sordu. Sesi? Bu ses beyin yemek hazırlatmaya çıktığında fingirdediği kadının sesi değil miydi?

Masaya istediğim gibi bir tabağın içinde bir açma bırakıp küçük bir tabakta da bir parça kaşarpeyniri koydu. Çayımı doldurup elindeki tepsiyle kayboldu. Celal'in kanunlarını doğru kavradıysam tepsi kesinlikle kadınların yaşadığı odalara gidiyordu. Belki de Celal'e. Celal'in yatak odası da o bölümde olmalıydı elbette.

Celal'in eşi İstanbullu bir Rum'du. Oldukça varlıklı bir aileden geliyordu. Saray yavrusu evlerde büyümüş, yaşamış, teşrifat tören bilir bir kadın olmalıydı. Celal bu işlere iyice yoğunlaşınca sık sık kadın soluğu Paris'te alır olmuştu. Yanında ona belki de küçüklüğünden beri refakat eden kadın ya

da kadınlar vardı. O da Celal gibi sık sık İstanbul'da toplantıdan toplantıya kayboluyordu anonim hikayelerde. Elbette kadın toplantılarıydı bunlar. Ama kimse ondan Celal ya da evliliği hakkında bir kelime bile işitmemişti. Hayatı iğneden ipliğe bilip o hayatı tam olarak sevmese de ondan zerre şikayette bulunmayan bir tevekkül; bir sabır.

Salona bir bakmak geldi içimden. Ya birilerine rastlarsam oturmak zorunda kalmaz mıydım o zaman? Yine de bakmalıydım. Komplo'nun birileri, bir şeylerini mutlaka çözmeliydim. Anlattıklarının onda biri doğruysa, yanmıştık. Büyük evde bir darbe bekleniyordu bu bahara çeyrek kalan günlerde. Bu evde de bir cinayet işlenecekti. Cinayet? Komplo bu bilgileri nerden alıyordu, kimlere pazarlıyordu? Yoksa akşam ona sunduğum rüşvetleri ikram belleyip esas hikayeyi saklarken bir çek beklentisi içinde olup laf torbasının ağzını sıkıca büzmüş müydü?

Yerimden yavaşça kalktım. Salonun eşiğine daha yavaş yaklaştım. Kapıyı açtım. Güney duvarındaki o yaşlı adam başını çevirip bakmadı bile. Kendi alemine çoktan dalmış olmalıydı. Belki de geceyi de salonda geçirmişti. Yazık! Bir an uzanıp adamın canı sıkılmasın diye televizyonu açmak geçti içimden. Aman bana neydi! Belki de talep olmayınca talip de olmuyordu. Adamın hayalidekilerin televizyondaki en meraklı şeylerden daha hoş olma ihtimali hiç mi yoktu? Mutfığa yavaşça kaydım.

Ne yapacaktım? Kendimi olacıklara teslim etmekten başka bir şey gelebilir miydi elimden? Şartları, fırsatları, her rastladığım insanı sadece meraktan kaynaklanan sorgulamalara tutabilirdim. Kös kös oturup başta kendime surat asmanın bana getirisi neydi?

İçeriye yine o hizmet işlerine bakan adam girdi. Raftan cezveyi indirip kahve hazırlıyordu. "Bir fincan da benim için eklerseniz memnun olurum;" dedim.

“Bu cezve sade. Siz nasıl isterseniz ayrıca pişireyim;” dedi. Yok yok, zahmet etmeyin diyecekken deminki zihinsel hazırlığının sonucu “şekerli içerim;” dedim. “Hemen dönüyorum bey;” diyerek kahvelerle dışarı çıktı. Dört fincandı değil mi? Dört bardak su.

“Sizi Ertuğrul Abi’nin yanında görmüş gibiyim. Tanışıklığınızın derecesi nedir?” dedim. “Ertuğrul Abi dünyalar iyisidir.”

“Evet, gerçekten de öyledir. lafı, sözü dinlenir. Sofrası, muhabbeti herkese açıktır.”

“Uzun zamandır mı tanışsınız onunla?”

“İşte ne bileyim üç beş yıl olmuştur.”

“Kahveniz pek lezzetli olmuş maşallah! Uzun zamandır böyle kahve içmemiştim.”

“Sağ olun Orhan Bey. O sizin ağzınızın hüsnu lezzeti.”

“Yoo, mütavazılığın da sınırları olmalı. Marifet iltifatı her zaman hak eder. Mesele geçici de olsa, kalıcı da olsa yaptığımız işin hakkını vermekte, di’ mi efendim!”

“Teşekkür ederim efendim. Afiyet şeker olsun.”

“Eskiler bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır, derlerdi. Vallahi efendim, maşallah sizinkinin en az seksen yıl sürer.”

“Sağ olun efendim; o sizin hüsnu niyetiniz.”

“Adınızı unuttum, beni bağışlayın. Hani bizim meslek yazı üzerinedir ya, hafızamız da yazmayınca hemen unutuyor galiba!”

“Sadık, efendim.”

“Sadık Bey pek yakında Paris’e gitmek zorundayım. Gitmeden evvel Memet Beyle görüşmeliyim. Bana yardım ederseniz birkaç dakikalık bir görüşme beni bahtiyar edecektir.”

“Efendim ne desem bilmiyorum ki! Memet Bey bugünlerde çok meşgul görünüyor. Sanki bir yerlere gidecek gibi te-

laşlı. Ama bizim Gonca Hanım’a bir çıtlatayım. Eğer beş dakikalık bir görüşme sağlayabilirse.”

“Size müteşekkirim. Bu iyiliğinizi hiç unutmayacağım.”

Ben performansımı değerlendirirken içeri bana kahvaltı veren kadın girdi. Tahmin ederim ki Gonca Hanım bu kadındı. Küçük bir tebessümle karşılayıp “yanlış hatırlamıyorsam isminiz Gonca hanımdı;” dedim. Benimle dalga geçer bir havada kulağımın ne kadar delik olduğunu söyledi. Ölçülü, şakarak bir kahkahadan sonra “benim adımı daha önce öğrenmediniz ki yanlış hatırlayasınız;” dedi.

“Samimiyetinize sığınarak meseleye doğrudan gireceğim. Belki duymuşsunuzdur; yakında Paris’e gitmek zorundayım.”

“Bunu duymayan mı kaldı;” dedi.

Maşallah bu evde haberin yayılma hızı ve alanı oldukça yüksek ve genişti. “Efendim rica etsem Memet Bey’le birkaç dakikalık bir görüşme...”

“Ne hakkında;” dedi.

“Efendim beye danışacağım bir küçük meselem var. Eğer bunu size söylemediğimde beni affedecekseniz izninle söylemeyeyim. Ama istiyorsanız...”

“Tamam. Beye isteğinizi iletayım. Ama bugünlerde size ayıracak zamanı var mı bilemem.”

Çok ketumdu. İnsanın her yerde beraber olabileceği ender sayıda kadınlardan biriydi. Beye çoğu şeyi kabul ettirecek güçte olduğunu hava atmak bir yana hissettirmiyordu bile. İddiaya girerim ki istese bu görüşmeyi ayarlayacak güçte idi. Elinde tepsiyle çıkarken gülümseyerek “umut edeyim mi;” dedim. Çözülmedi; dudakları ve gözleriyle bir belli olmaz ki işareti çıkıp gitti.

Kesin bu görüşmeyi ayarlayacaktı. Kadınları azıcık tanıyorsam, bu görüşmeyi ayarlayacağı o dudak göz hareketiyle besbelliydi. İçimden bir sigara yakmak arzusu geçti. Sigara

yoktu. Onu bulabileceğim yeri bilmeme rağmen buradan ayrılmamalıydım. Gonca her an gelebilirdi. Kadınlar biraz şöhret sahibi hiçbir erkeği reddetmezlerdi. Bundan bende de vardı. Dört kitap yazmıştım. Her biri ödüllü dört kitap. Köklü bir aileden geliyordum. Bunlardan da önemlisi Beyoğlu anlatılarda benim de hikayelerim tedavüldeydi. Zamanı gelecekti elbette. Ünüm bu toprakları aşıp yedi iklime yayılacaktı. Ben sadece bunun gereği olarak çalışıp yeni hikayeler anlatmalıydım.

Kapının aralığından bana işaretle yerimden kalkmamı işaret ediyordu. Kalkıp Gonca'ya doğru yöneldim. Eliyle kendisini takip etmemi işaret etti. Hızlı hızlı yürüyordu. Bu koridor da evin güney cephesine uzanıyordu. Dipten ikinci ya da üçüncü kapıya parmaklarının içiyle birkaç kez vurdu. Bir hareket yoktu. Vuruşu tekrarladı. Kapı açıldı. Memet Bey buyur etti beni. Gonca çoktan kaybolmuştu.

“Hayrola Paris de nerden çıktı?”

“Valla beyim benim ikinci romanı Fransızcaya çeviriyorlar. Yayınevi davet etti. Sözleşme falan durumları.”

“Tebrik ederim. Unutmadan söyleyeyim; çevirmen olarak bizim Celal'i öner onlara;” diyerek kahkahayı bastı.

“Celal Bey'in bugünlerde vakti olur mu bilmem. Ama çevirse kesinlikle lirik bir kitap doğardı.”

Odada çıt yoktu. Sehparların üzerindeki kültablaları, ne kadar havalandırılrsa da odaya sinmiş tütün kokuları odanın biraz önce dolu olduğunu gösteriyordu. Kesin bir kanıt, Sadık'ın fincanları daha orta sehpanın üstünde sohbeteydiler.

“Beyim,” dedim. “İşittiğime göre dışarda işler bayağı karışmış. Askerler yine gidişatı düzeltmek için müdahil olacaklarmış. Bir de Celal'in çevresinde vuku bulacak bir ölüm bahsi...”

“Geç kaldın. Güneş kaybolur gibi oldu. Bunu bir Celal kabul etmiyor ya, herkes biliyor. Güneş yok artık. Bildiği, ama

inanmak istemediği şeyi unutmak için belki, belki de aramak için kimbilir Celal seninle Paris’e uçar. Ama benim bildiğim Celal, bunu yapanların yanlarına komaz. Muhakkak onlara ulaşp hadlerini bildirecek bir yaptırımı ulu mevkilerden talep edecektir. Tabii birinci sırada da Celal’in oğlu cezasını çekecektir.”

“Ama bey!” diyecek oldum; o devam etti.

“Düzen böyle işler işte. Önce Celal’i yaratırsın. Celal’i yaratanlar elbet düzenin bir başına kendisi değildir. Binlerce neden. Düzen belki Celal’in Celal olabileceği şartların bazılarını yaratırken bazı şartların da kendiliğinden oluştuğunu görür. Ve o düzen sallanmaya başladı mı en başta öndekilerin çevresindeki kişilerin yok edilmesiyle düzene çeki düzen verilmeye çalışılır. Yani Orhan yaratan, kuran odur; yok eden, yakalayan, ceza kesen de odur. Sonra her cezası kendini sağlamlaştıran bir adillik görünür. Boş ver. Biz kendi işimize bakalım. Eee, ne diy’cektin bana?”

“Bilmem sizin için inandırıcı bir nedeni var mı; ama sizin zarar görmenizi istemiyorum. Tahmin ederim ki her şeyi benden iyi izliyorsunuz. Ama yine de sizi yakında...”

“Bekleyen bir tehlikeden haberdar edeyim, ha? Sağ ol çocuk. Biz nedenler ve sonuçlar dünyasında yaşamıyoruz. Onun için beni sevmenin bir nedeni olamaz. Orhan sevginin nedeni olur mu hiç! Ama bazen seni seviyorum demenin nedenleri olabilir. Seni biliyorum çocuk. Bizi hem beğenmiyorsun hem de seviyorsun. Senin gözünde biz boşa at sürsek de varlığımızla dünyaya en azından bir çeşitlilik katıyoruz değil mi?”

Çok etkilendim Memet Bey’den. Benim hissedip de düşünce olarak bile ifade etmediğim şeyleri ifade edebiliyordu. Bunca yılı, bunca olayı, bunca yurdu boşuna yaşamamıştı. Belki de onun için bir yerlerde belli zamanlarda bulunmak önemliydi. Merak etmememi söyledi bana. Her şeyi bana anlatabileceğini, bunun güvenden başka bir şey olduğunu anlattı. Bu evde gizli kameralar, mikrofonlar zaten çoğu şeyi izli-

yor, en azından lazım olduğunda kullanmak için kaydediyordu. Gonca onun için mi mutfakta başka bir roldeydi acaba?

Zaten olanların olacak olanların bilinmesi kimseye bir üstünlük sağlayamazdı. Olacakları tahmin etmek ise birikmiş bilgiyle kestirilse bile kesinlenemezdi. Sayısız kuvvetin sayısız yöne asıldığı bir düzlemde cismin yönü onların bileşkesi üzerine düşüyordu. Memet Bey demek Engels'i okumuştı. Adama bak ya! Acaba benden de birkaç kitap okumuş muydu?

Cep telefonunu çıkardı bir ara. Titreşimde olmalıydı. "Tamam," dedi. Pantolonunun arka cebine ittişirdi telefonu.

"Bak Orhan!" dedi. "Ben iktidar ekibi kurmaya, muktedir olmaya çok meraklı görünüyorum; di' mi? Yıllarca iktidar için mücadele edip durdum. Hatta iktidarın birinci adamı oldum; birinci görünmesem bile. Belki kimse bilmez Siyavuş Paşa sadece benim bulduğum bir oyuncuydu. Ne oldu? Şu soruyu cevaplamalıydım. İktidara gelene kadar bile ölenlerin kalanların haddi hesabı yoktu. Toplum düzeltmek bir yana orda, geldiğin o yerde kalmak için bile karşı çıktığımız şeylerin hepsini beş misli yapmalıydık. Bunları yaparak toplumu düzeltmek ha! Ben kendimi ne için savaştığımı bile düşünemedim bugünde buldum. Evet bir köşeye çekilip sessizce yaşamak diye bir şey olamaz. Böyle bir şeyin olmadığını herkes bilir. Ama iki cihanda yaşamak, yaşıyor olmak pisliğe bulaşmak demektir. Pislikten kurtulmak ancak dilde olur. Pislik insanın bir yanındır insan pislik içindedir. Pislikse bulaşıcıdır."

İçeriye bir tepsiyle Gonca girdi. Dikkatle bakınca bluzunun altında bir telefonun bluzun üstünde oluşturduğu potu gördüm. Tepsidekileri masanın üstüne yerleştirdi. Çıkacakken Memet Bey ona;

"Kız Güllü'm! Bize bir Fransız güzeli ve üç kadeh ayarlasan. Bir şeyler uydur. Sen de gel buraya. Kimse bizi rahatsız etmesin bir de. Orhan Çocuk Paris'e gidiyor. Ona bir veda yemeği verelim. Belli mi olur Paris'te buluşuruz belki."

Güllü? Ya da Gonca? Her şey gerçeğini temsilen bulunan bir ad mıydı? Memet Bey de mi? Kafam karıştı.

“Ne fark eder;” dedi Memet Bey. “Madem pislik içreyiz, madem onsuz bir var oluş mümkün değil, biz de kendimize biçilen ve biçtiğimiz oyunu iyi oynayalım. Paris işinin zamanlaması bayağı iyi. Belki önümüzdeki günlerde seni de biraz şıkıştırırlar. Bilirsin insanları ne kadar sıkarsan olmasını istediğin insan tipini toplum kendisi yaratır. Elbet bunun dışında kalanlar olacaktır. Ama iktidarın kendi özellikleriyle donattığı insancıklar Celal’in göksel olduğuna inandığı, belki de inanmayı kendine daha uygun bulduğu güç karşısında ancak ölmeyi becerebilirler. Onu da çoğu eline yüzüne bulaştırır.”

Masaya geçtik. Birkaç lokma atıştırdık. Goncagül geldiğinde Memet’in ağzı doluydu. “Gülüm seni beklemek eldeydi tabii! Bilirsin ki sultanımın karşısında zayıflığım benim incimdir;” dedi. Güllü “hadi hadi! Celal’in yanında üç beş günde onun marifetlerinin çoğunu kaptın maşallah!” dedi.

Soğuk hindi söğüş, salata, tuzlu yağlı bir peynir tabağı, karaüzüm yanında bir şişe beyaz şarap tam sevdiğim gibi ya da şarabın üzerinde yazdığı derecede servise yetiştirilmişti. Memet Bey’in Sultaniyla aynı masada kadehlerimizi tokuşturduk. Memet Bey biraz daha atıştırıp ağzını şarapla temizler gibi yapıp kalkıp odadan dışarı çıktı. “İddiaya girerim ki sigara bulmaya gitti. Bugünlerde ne kadar şakacıyı oynasa da alttan alta sesi nedense hüznü dolu;” dedi Gonca. Bunları nereden anladığını sordum, öğrenmeyi çok ister gibi. Güldü. Ağzını peçeteyle silip, bir kocaman yudum şarap içti. Memet Bey içeri girmişti.

“Siz erkekler,” dedi; “kadınları çok sınırlı ve yüzeysel bulursunuz. Oysa biz duyularımızı iktidarla, hırsıyla kirliletmediğimiz için; kendimizi kendi dışımıza, sevdiğimiz erkeğe teslim ettiğimiz için onun alışılmadık bir hareketini, zihnindeki ufak bir kargaşayı hemen hissederiz. Hepimiz, her seferinde